

пусти Стамболъ. Една педя дете отиде, а върна се хе-е ергенинъ. И какъвъ ергенинъ! Какъвъ хубавецъ! Едни голъми черни очи имаше, като две череши. Пъкъ погледъ! — живъ като на сърна и милъ като на момиче. Па и какъвъ бѣше сладкодуменъ! Като земе да приказва, сѣкашъ, че медъ капе изъ устата му.

Само едно му! бѣ лошо, че бѣше малко ина-тинъ, дето му се не помѣстува думата: като рече нѣщо, неговата трѣбва да бжде. Па бѣше и малко буенъ и невъздържанъ. Ала инакъ бѣше много харенъ.

И съ какво рухо бѣше облѣченъ, съ какви премѣни! — като пашовски синъ! Дрехитъ му само сърма и гайтане. И сега има единъ джамаданъ останалъ отъ него: свидѣше ми се да го продамъ, та още седи. Кога минешъ нѣкога презъ наше село, пододи у насъ да ти го покажа, та да видишъ, какво чудо е по него.

И пари много донесе златния ми Златко. Азъ му токо надумвахъ, откакъ си доде, защо ме остави толкова време да седя самичка, та се не прибра по-рано. А той веднажъ, като му натяхвахъ за това, токо се разпаса и измъкна нѣщо дълго, измъкна единъ кемеръ. И изтърси предъ мене — ама си бѣхме самички — изтърси единъ купъ сѣ жълтици. „За това съмъ седялъ толкова, мамо!“ Азъ се възчудихъ. До тогава петъ жълтици наедно не бѣхъ видѣла. Зачудихъ се и „скрий ги, синко, скрий ги, рекохъ; Господъ здраве да ти дава“.

Поседѣ Златко безъ работа, дорде си понареди това онова въ кжщи. А и какво бѣше наредилъ! Всичко отъ хубаво по-хубаво. Портата стегна, по-лицы преправи, прозорци преработи. Накара ме-